

עין משפט גר מצוה

קברא דמי פיי מל' טומאה
הלכה טו:
קברא ב ג מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:

רבינו חננאל

והוא אילן קציעא. ח"ק
סבר בעין קרסולין
וכפיו ח' חופין ורבו
אצני דלא מיכר אלא
בכל דהו שרי. ועל
מסקין ביה מטבחיא דכן.
חלקי רב פסוק קסבר
סבר דבן פסוק קסבר
אין טומאה למשקין מן
ההורה כלל. ורבנן הוא
דגורו בהו טומאה. ובי
גורו במשקין דעלמא אבל
במשקין ביה מטבחיא לא
גורו כלל. וטומאה סבר
דכן מלמטה חורסא אבל
אין עצמן מישקין כר.
כבר פירשונו בפסחים:
ועל דיקרב למיתא מסאב
איתין לאוקמה התיר
הנוגע בנגע מה כיצד
מן התורה הנוגע במת
(בנוגע) הוא טמא כלבד
והנוגע בנגע מן התורה
טהור הוא וגורו רבנן
עליה טומאה בא הוא
והתורה והעמידו בשל
התורה. ודחיקין לה ואמרין
נוגע בנגע נמי טמא הוא
במשקין ביה מטבחיא וכל
אשר יגע בו הטמא יטמא
והקרינון לה הכי מן
התורה טומאה בחיבורין
שבעה ימים. פ' כגון
אדם ידו (ו) אהת נוגעת
במת ונודעה במת נגע
דברים חורסא הכל טמא
טומאת שבעה שנהאר
הנוגע במת לכל נפש
אדם יטמא שבעה ימים.
אבל הנוגע במת והתערר
ממנו הטמא יטמא והנפש
הנוגעת יטמא עד תרעב.
כיצד יקרינון מקראות
הללו. ופרקינן בחיבורין
טומאת שבעה. שלא
בחיבורין טומאת ערב.
ובא רב נחמן ודחה
הכל ואמר ספק טומאה
ברשות הרבים תהיה להן
ואף על גב דהלכתא
נמירי לה פסוסה מה
סוטה ספק טומאה ברה"י
היא וכתוב ונפתרה והיא
טמאה ככלל דספק
טומאה ברה"י שהיה מן
התורה. איר יוחנן נמיר
לה הכי אבל אין מורין
אוהה (ותאמן) יוס' בן
יעקב ואור לוהו ספק
טומאה ברה"י שהיה
הוא כוחהו דרב מיקל
קרינה נעץ להם עד כאן
רשות היחיד וספיקו טמא
ע"כ רה"י וספיקו טהור.
הי אתר לקמיה דר' ינאי

לז:

בראשו אריך בלי עטא לא פליגי דאסור. קשה דלמרינן
באלו טריפות (חולין דף טו). תנא דבי ר' שמעאל ראשו
ארוך מותר ומתני' נמי דהתם משמע דראשו ארוך מותר מלמל
קחשיב ליה כהד סמיני טהרה אין ראשו ארוך וסוף פרק ר"ע

שנת דף טז: אמר נמי דשויבא
מותר דהא חזיה רב לרב כהנא דהוה
מיעבר שויבא אפומיה א"ל רב
שקליה דלמא קאכל ליה מי ועבר
שמוס כל תשקמו משמע דדוקא מי
אסור אבל מת שרי לכן נראה לר"ת
דגרסינן הכא ראשו ארוך דכ"ע לא
פליגי דמותר וגירסא זו נמלאת
בפרי"ח ונחולין סה. דיה אלו כמנו וכן
מלא ב' ש"ן: ד"קרב ברקב
בחיבורין. פ' כגון ראוין שגנע
במת ובה שמעון ונגע בו געורו נוגע
במת וטומאה בחיבורין ודאי הוה
דלוריתא והא דאמר רבא לא תמלו
ביה גזקי סריקי כדכ נחמן לאו משום
דלית ליה טומאה בחיבורין לאו
דלוריתא אלא משום דקסבר דיוסף
כן יועור לא אצני נתי וכן משמע
נמיר פרק שלשה מינין (מכ): ושם ד"ה
בתורה: **הא** הלכתא בסוטה גמרינן
אה. לאו דוקא מסוטה גמרינן דספק
טומאה ברה"י היכא דליכא חוקת
טהרה לא הוירכנו ללמוד מסוטה
אלא אמרינן העמד דבר על חוקתו
ולא גמרינן מסוטה אלא לומר
דכרי"י ספיקו טמא דכרי"י נמי
ק"י ספק טומאה ברה"י:

והשלכות פנהי מ"י. אומר
ר"ת דמדעני תלמודא
בשלקות וקסבר מדלוריתא היא
שמה גוריה קדמונית היא ולא נגוריה
עם הפת ושלקות היא עניי תבשיל
דממשמע דהך שעתא ומתמלה
גורו עליה מטעם תחנות ועל הפת
לא גורו משום דלא ש"ן ביה תחנות
כ"כ עד שזא שמה והלל וגורו ב"ח
דברים גם על הפת ואע"ג דבמתמיתין
מני פת מקמי שלקות מ"מ שלקות
גוריה קדמונית יומה היתה וכשהתירו
את הפת לא התירו שלקות מהאי
טעמא דפת ושלקות מרי מילי ניתו
ואור"ת נמי דלר"ך לערב עירויני
תבשילין כפת ושלקות ומביא רביה
מדלמרינן בפ"ב דביצה (דף טו: טז:)
אומר אין אופין אלא על האפי ואין
מבשילין אלא על המנושל שנאמר
את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו
בשלו וכן פ' כה"ג אכן ר"י אומר
דעירויני תבשילין סגי כהד או כפת
מניה אליכא דכ"ש דעני פת ומבשיל
או תבשיל ולית הלכתא כההיא
ד"ר דשמותי הוא וגם הולך בשעית
מניה אלכא דכ"ש דעני פת ומבשיל
ותמין טמוזין ובי"ה מתירין וצירושלמי
דביצה פליגי ר' יהושע דהדיא עליה
דר' אליעזר ואפי' איתא חתם את
אשר תאפו וכן ואת אשר תבשלו
בשלו ר' אליעזר אומר אופין על
האפי ומבשילין על המנושל רבי
יהושע אומר אופין ומבשילין על
המנושל ואמרין בשל סופרים
הלך אחר המיקל ורבי יהושע מיקל
הוא ועוד דבתלמוד שלנו חנניה

אין מעמידין פרק שני עבודה זרה

סוסביל אין ראשו ארוך אבל אין כפיו חופין את רובו לראות
לעניים אלא כמלסו ע"י מדירה: ה"ג ככפיו חופין את רובו ע"י
הדחק קמיעלני ולא גרסינן וקרסולין דהיי קרסולין לא חפו מיד
סין ב' רגלים ארוכין מן הארבעה וכן הוא מדלל והיינו כרעים
ממעל לרגליו ללמך וגו' ויקרא: רובא

דמינר רוב הנראה לעינים: **טומאת**
משקין דרבנן. ונחמקת פסחים
(דף טו). פרינן והכמיז וכל משקה
אשריטתה וגו' ויקרא: ומשני מאי יטמא
הכשר: **לטמא אחרים**. אבל טומאת
עלמן מדלוריתא רמיא עליהו אס'
טמא: ואסו אינהו גורו על דיקרב
דיקרב ואסו איסו. יוסף ואסיה
על דיקרב למיתא מסאב דהא
דלוריתא היא אבל דיקרב דיקרב
לא גורין עליה והיינו יוסף שריא:
ואסו איסו ואוקמיא דלוריתא.
והכי קאמר על דיקרב למיתא מסאב
טומאת שבעה אבל דיקרב דיקרב
(א) לא מסאב אלא טומאת ערב: וכל
אשר יגע בו הטמא יטמא. אומר
שגנע במת קרי טמא וקאמר כל מי
שיגע בו אומר טמא יטמא: **בחיבורין**.
בשעה שהיה זה נוגע במת בא חבירו
ונגע בו: שלא בחיבורין. לאחר
שפירש מן המת בא חבירו ונגע בו:
כל אשר יגע בו הטמא יטמא.
משמע שגנע ימים כסמך טומאת
מת: גזקי סריקי. כדס ריקוס.
כלומר דברים שאין טמא. ספק
טומאה ברה"י הרינו לטס. שאינן
נוהגין בה אסור וס"ק ועל דיקרב
דאי למיתא מסאב אבל מספק לא:
הא הלכתא גמירי לה מסוטה. דטהור
דכל אסור ספק טומאה כההיא
נפקא דלפני לה קרא לשון טומאה
ונסתרה והיא טומאה גמירי לך כההיא
שעל הספק אסור מכאן אהה דן
לשון טומאה מספק: **ומה** טומאה
רה"י. שהי אין סתירה ברה"י אף
טומאת ספק בשרץ אינה אלא ברה"י
במסכת סוטה (דף טז: טז:). **כלכה**.
דמספק טומאה ברה"י טהור: ואין
מורין. דברים כן דלא לחלוני דין
טפי: קורוס נעץ לכן. לסימנין דין
רה"י ודין שדות של כהנה שכן רה"י
לעומאה שבעל השדה מקפיד דבריהם
הרגל ועוד דלמרינן דהשומפין (ב"ב
יב: ד' אמות הסמוכות לרה"י כגון
מקום פניו הסמוך לרה"י והוא ארוך
הרגל לר' אמות הסמוכות נעץ להן
לעומאה וכלותן מקומות נעץ להן
קורות: כי אסו לקמיה דרבי
ינאי. מי שאירע בו ספק טומאה
ברה"י: מנסני מילי. דכיושל עובדי
כוכבים אסירי: קלויס. יבשו כמנור:
מדדנן

כמים מה מים שלא נשתנו אף אוכל שלא נשתנה אלא מעתה חטין ועשאן
קליות ה"ג דאסורין וכי תימא ה"ג והתניא ה"שין ועשאן קליות מותרין
אלא כמים מים שלא נשתנו מבריתין אף אוכל שלא נשתנה מבריתין
אלא מעתה חטין ושהן ה"ג דאסורין וכי תימא ה"ג והתניא חטין ועשאן
קליות הקמחים והסלתות שלהן מותרין אלא כמים מה מים שלא נשתנו
מבריתין ע"י האור אף אוכל שלא נשתנה מבריתין ע"י האור מיד מיד כתיב
אלא
לכיה דכית הלל לא תזכרו אלא חד ומיהו העולם נהגו לערב כפת ותבשיל הואיל ויאל

אלא

מסורת הש"ס

(א) נפסחים טז: (ב) (פ'י)
חופ' כ"מ קר: ד"ה על פני
ומוס' שבת ט' ד"ה ששעל.
(ג) (כ"ב: ג' ופ"ג: ד) חולין
ט: (פסחים כח: ט) סוטה
טו: (א) (מנחות ה:)
(ז) (פסחים כח:)

תורה אור השלם
1. וכל אשר יגע על פני
השדה בחלל תרבו או
במת או בצעם ארץ או
בבשר יטמא שבעה
ימים: כמכר יע טו
2. וכל אשר יגע בו
הטמא יטמא ונפש
הנוגעת הטמא עד
הערב: כמכר יע כב
3. ונגע במת לכל נפש
אדם יטמא שבעה
ימים: כמכר יע יא
4. אבל בבקר השבועי
ואבלות ימים בבקר תתן
ולא תשיתו רק אקברה
ברבים כ כח

גליון הש"ס

ב' ואי ס"א בשיקרא
עין טהור רפ"ה ובה"ס
ס:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואח"כ וכו'
דיקרב בריקוס שלא
בחיבורין לא מסאב אלא:

מוסף רש"י

דכן ממש קאמר יוסף
כן ייזכר ואפילו טומאת
עלמן (פסחים טו:). קסבר.
יוסף בן יעקב. טומאת
משקין. אפילו טומאת
עלמן דרבנן וטמא טומאת
משקין דאורייתא.
לעומת מן וכל משקה אשר
יטמא. אלא לטמא אחרים
דרבנן. וכו' גור רבנן טמא
אחרים מתקין כעלמא
אלא משקין ביה מטבחיא
אלא גור לטמא אחרים. אבל
טומאת עלמן יע כהן. דהא
דלוריתא רמיא עליה
ולא מן רבנן למשקילין
(שם). בוקי סריקי. כדס
ריקוס כלומר דברים שאין
(חולין ג:). מה סוטה
רשות היחיד. קאמר לה
בעלה אל תפטר פס פלוגי
ונסתרה. כמיז וטמאה כ'
שפטים אחד נעמל כ',
שנסתרה עליו כסמיהו וכל
עד שידקוק המים. וכל
סתירה אינה אלא ברה"י
והסם הוא דלמך רחמנא
מספיקא אבל ברה"י שריא
דלא סתירה היא וטמאה
מהם גמרינן דטמאה
קריה רחמנא (חולין ט:)
מה סוטה היא דטמאה
מספק ברה"י הוא מקום
הכאן ליסתר. ה"ג טומאה
ברה"י ספיקו טמא אבל
ברה"י טהור (סוטה כח:)

(א) נראה דל"י פ"ק סבר בעין קרסולין ומפיו חופין כן ייזכר סבר אצני דלא מיכר אלא בכל דהו שרי. (ב) נראה דל"י כגון אדם יד אחת נוגעת במת ונודעה נוגעת בו נגע ידיו השנית דבריהם אחרים הכל טמאין טומאת שבעה אלא הינוע כמת ותפטר מתו וחד ונגע דבריהם אחרים אין טמאין אלא טומאת ערב שאחרי טבעת וגו' יטמא שבעה ימים ולא אכר יגע בו טמאה יטמא כמיז והנפש הנוגעת וכו'.

